

עין משפט
גר מצוה

מז א מ"ב פ"ב מהלכות
מאכלות אסורות הלכה
ה ו:

ז' ב מ"י שם הלכה ח:
 ח' ג מ"י שם הלכה ח:
 ט' ד מ"י שם פ"ה הלכה ג
 ופ"ג מהל' שאר אבות
 הטומאה הל' ג ופ"ד הלכה
 ג:

תורה אור השלם

1. והבדלתם בין הבהמה
הטהרה לטמאה ובין העוף
הטמא לטהור ולא תשקצו
את נפשתיכם בבהמה
בבועה ובכל אשר תרמש
האדמה אשר הבדלתי
לכם לטמא: ויקרא כ כה

גליון הש"ס

במ' לוקה עליו בבית. עין
מסכת ע"ו דף סט ע"א
אמרטוטי ד"ה
בציבמות דף קיד ע"ב תוס'
ד"ה משום ובכריתות דף ד
ע"ב ברש"י ד"ה לאכילה:

שיטה מקובצת

[illegible]

מִן קָרָא דְּכֹתִיב בְּהֵמָה וּמִי
דְּלִיכָא כּוֹיָה שִׁיחָא אִיסּוּרוֹ כּוֹ
אֵיף בְּהֵמָה טִמְאָה כְּשִׁאיִן כּוֹ
מִשְׁנֵי (כ"ו): עוֹ אֲבָל בְּהֵמָה
וּבִהֵמָה לֹא נִכְתָּב בִּפְסוּק אֵי
בִי אִקִּישׁ רַחֲמָנָא אֵלָּא כִּי כִּי

פז:

מֵאִי מַעֲמָא אֲבִיחָה כְּתִיב בְּהוּ. וְסָתַר
 יו"ס וְיִים בְּטוּמָא. לְכַמֵּי וְהִדְגְּלָה
 לְטוּרָה) וְלֹא תִשְׁקֹוּ (כְּתוּב נִפְסוּיִכֶם
 הַדְּרֹמָה הִרִי כִּן פִּתְחָה אֲחֵרִים בְּצִלְמֵה
 אֲשֶׁר הִדְגְּלִי (אוֹתֶם) [לְכַס] לְטוּמָא
 הִדְּיִנו לְטוּמָא אֲחֵרִים בְּגוּיָה וְהִיטִנו
 סִיִּים בְּטוּמָא לומר פִּתְחָה טוּמָא
 כְּעֵדָה כו' לומר לְכִי פִתְחָה כְּטוּמָא
 בְּצִלְמֵה וְסִיִּים בְּטוּמָא לומר כִּן שִׁיעוֹר
 אֲחִילָה כְּשִׁיעוֹר טוּמָא מֵה טוּמָא
 כְּעֵדָה ^י כְּדִרְשִׁין (מַנִּיחָה דְּיֵא) מֵה
 בְּהֵם וְשִׁיעוֹר חֲכָמִים חוּמֵט
 בְּרִייתוֹ כְּעֵדָה: וְקִלְסִיָּה ר' יוֹהָנָן.
 לְרִזִּי יוֹסִי צֵר צֵר חִינָא שְׂקִיד
 הִבְרִיתָא לְפִנּוּ וְאִ"כִּי קִשִּׁי לְרֵם דְּלֹמֵר
 בְּכִזִּית יו"ס ^י וְלֹא אֲבָרָא לְמַסְתַּבְרָא
 טַעמָא דְּרֵם בְּגוּס לִיכָא מֵאֵן פְּלִגִּי:
 וְסֵם מְפִיחַ מִלְתָּא מִקְרָא:

באן במיתתן באן בחייהם. כלומר
 במיתתם לזכר טומאה נכדשה
 ומרי יז אסור אכילה שעירו כשעור
 טומאה אצל בחים יש לזכר טומאה
 דוקא על אכילתו בזכית אמר ליה
 אבאי והא רב אמתני קאי כלומר והלא
 רב אמר לנתיבא על משמיו דכל
 ההשקצים למיירי בין במיתתם בין בחייהם
 אמר עז [רב יוסף] ההוא דליך הוא
 קטור הוא כלומר דיקא ויש ערך
 וזין לי עסק בו רב שמעא

שנעלמה קאמער כלומר מילתא בפה
 סלקא דעתיה דקא' אמתא' דומיא
 לענין טומאה וקלרסיה' יוחנן.
 כלומר וי' קולא' ר' יוחנן והלא י' ש
 אדר' יוחנן האזכרים אין להם שיעור
 כעבדה מ"מ באזכרים לא בענין שום
 אלא בזכיה וועלן קאמרי דכעבדה ש
 בחזקיהו י"ז י"ט (רבי עולא) הכה
 דאזכרים זו קא' ט' (הא) דמיידי
 במבוארין דבר הכתוב. כלומר לא הא
 היינו מודלנין שפצפס כלומר כ' ש
 ר' יוחנן אין לוקין עליהם אלא בזכיה
 מלמטה ולא שייך עהן לומר אשכור
 בחזקיהם כאן במיתתן לישי כאן
 הכה י"ל ע"ג דאי מיידי הא דרבי
 שפוטא דבעי מיד דהוא אל
 דא"כ ר' יוחנן נמי מאי קמ"ל כיון
 שיעור קאי דא"כ דמיידי ק' דר' יוחנן
 אמתא דמיידי בצריחא ב' שרשים
 הנראה דה"פ במודלנין דבר הכתוב
 לעומתם אלא גבי שרשים דשייך הוא
 לעומתם אלא בהמה לא ע"ג הוה
 דקאמרי ר' יוחנן דבענין בית ולא
 אפסות מעבדה מן השך אלא אאזכרי
 טומאה מהי י"ז אפילו פחות מזה
 דהא שפיך בהמה נמי פלוגין בין
 שרשים פלוגין בין מודלנין לאין
 איתקש לשרשים בהאי קרא י"ז
 שיעור והא דקמי' בין מודלות לשאי
 להו רחמנא לכל חשקין כלומר דמי
 דלא שפדמי לדיכא פלוגין י"ז מוד
 קא' סיפא דקרא אזהרות וחס
 וזה דחוק מאד דמעיקרא מאי סלקא
 הנראה דמעיקרא ע"ג ה"פ בהמה נמי
 דגבי בהמה לא שייך דהבדלה אלא
 דאשכור אפלה לא טומאה וגבי
 ושרשים היינו דווקא לכל

בבבהמה טמאה דהיינו בהמה מובדלת ונקיש בה אכיל ואחורו דהיינו כל שהו קצתני האברים אין להם שיטור
ז(ס"א) זה דקמר בין מובדלת לשאינה מובדלת לאו
א: [מן] בין מובדלת לשאינה מובדלת: [מן] מטמאות
ידין כל תשעשו: [לן] סלקא דעתך וכי אתר כ' נמחק: [גן]
רחמנא: [גן] דשמיער צמי ח"פ טמאה: [מן] לטומאה
[מן] אכילהה טמומיה: וגבי:

קדשי מזבח פרק רביעי מעילה

סָתַם אֲכִילָה נְכוּמָה: פֶּתַח בְּאִבְיָלָה
לְדַלְתָּם (אֶתֶם) בֵּין הַזֵּה־מָה"י (הַטּוֹמָה

לה דשיקוץ נפש שייר באכילה וכתיב

אמר רב יהודה אמר
לוקה ^{טז} עליו בבזית
בהו והתני רבי יוסי
יוחנן והבדלתם בין
ובין העוף הטמא
נפשותיכם בבהמה
האדמה אשר הבדלתי
באכילה וסו"ס בטומא
אף אכילה ככעדה
לדרך לא קשיא כ"א
אמר ליה אביי והא
כל השרצים נתנו אפי

פורתא מהאי ופורתא
יוסף ההיא ^גדיוקא
בעלמא קאמר: וקלל
^גהאיברין אין להן ע
נבלה ופחות מכעד
ואמר רבי יוחנן אין
אמר רבא ^זבמודל
אדא בר אהבה לרב
נמי ליפלגי בין מוב

נפשה יו וכל אמתיו קח ואמר
 יוא דהיא דלעיל דלא שנו אלא
 וכן. בתמידי מייני האברים וכו'
 תשובה על זה דקשיא דר' יוחנן
 ב"ר אביי דבעינן בזהל מית ובשר
 שיעור א"ר יוחנן אין לוקח עליה
 שגי וא"ת לניי כאן במיתא כאן
 הלא נמי מיייר במיתא דאבריה
 תה מדקאמר מטמאין: **אמר רבא**
 הלא דלמר ר' יוחנן איסורו כטומאה
 רעים דטומאתא כבעדשה והא דאסורי
 שזר שזר שזר שזר שזר שזר שזר
 כטומאה וא"ת כי שני לעיל כאן
 במודלנין כאן שזרין מודלני כי
 אין מודלנין מזה רבותיה קשיא
 רב איסורי שזריתא דקאמר
 מיייר שזר שזר דלא שייך טומאה
 נון דהכא שזר שזר (א) אי"ב לא קשיא
 ההובדלן מדקמי מטמאין לבק
 כלומר לא הדיק הכחז אימיה
 הדלה כנון ח' שזרין מודלני
 ה אימיה לטומאתא ובזהמה הוא
 קשיא אבל מילי דבייחא יז לא קשיא
 דזרס דנבל וקמ"ל דלע"ז ועל
 מ"מ לענין אימיה בעינן כות וטעם
 דלת לשאורי מודלני כי היכי דגבי
 דלע"ז

וּמוֹדְלֵינּוּ וּגְבִי מוֹדְלֵינּוּ מִקְשֵׁי אֲחִילֵי
 שְׂפָאָה מִינֵה לַעֲוִן אֲזָרָן נִבְלָה צִדְמוֹ
 שְׂאֵלֵינוּ מוֹדְלֵינוּ לְשֹׁאֵלֵינוּ מוֹדְלוֹת
 דִּקְמִישֵׁן אֲחִילֵה לְטוֹמָאָה הֵיטוּ בִּשְׁ
 מוֹדְלֵינוּ לְשֹׁאֵלֵינוּ מוֹדְלֵינּוּ שְׁהֵי כֵּן הֵבִי
 כֵּן לִיכָא לְקִשְׁוֵי אֲחִילֵה לְטוֹמָאָה
 קִשְׁא לֹא דַעְתָּךְ וְכִי לֹא יֵדַע שְׁפִיר
 וְיִלְפִיגוּ בֵּין מוֹדְלֵינּוּ לְשֹׁאֵלֵינוּ מוֹדְ
 לֵנוּ מִ"מ כִּיּוֹן דְּגִבֵּי שְׂרָטִים אֲחִיקֶשָׁה
 אֲבִירִים לֹא תַעֲבִי כִּימֵה דִּהֵא בְּהִסְתָּה
 לְבַל תִּשְׁקִי שְׂטֵי בְּשִׁנְיָהּ לֹא דְבַל תַּשְׁ
 בְּ

אכילה לטומאה לייחוב אוכל אבר מן החי אע"פ
עוד ולא אשכחנא דלקי באבר מן החי גבי אכילה
או דוקא אלא כלומר לגבי אכילה לא חיבשי כזית
אות במיתן הלכך: (ט) לטומאה ס"א דגבי אכילה
(ע) הברלה ועוד לפי זה הפירוש לא הו"ל למנשך
אה הדיקשא דקרא אות ב' וחיבת דנראה נמוק:

אמר רב יהודה אמר רב ארי
 צבעדשה: מ"ט ארילה רחיצ
 וארילה אינה פחותה מכזית
 ולא תשקלו את נפשותיכם היי

רב "אכילת שרצים"
 י מעמא אכילה כתיב
 ר' חנינא קמיה דרבי
 גמור הטהורה לטמאה
 חור ולא תשקצו את
 פ ובכל אשר תרמוש
 כס לטמא פתח הכתוב
 מה טומאה בכעדרשה
 סיה ר' יוחנן ס וקשיא
 במיתתן זכאן בחייהן
 אמיתן קאי ומתני
 במיתתן (6) (לאו דאיכא
 מהאי) אמר ליה רב
 לך הוא רב שמעתא
 ג ר' יוחנן: מיתיבי
 דור אפי' פחות מכזית
 מן השרץ מטמאין
 זין עליהן אלא בכזית
 דבר הכתוב א"ל רב
 אלא מעתה ס בהמה
 ת לשאינה מובדלת
 אמר

[illegible]

מזהה הכי נמי גבי צהמה ה
זיהא חסורה כטומאה דה
אלא כלומר דלגבי צהמה
דעלייהו קאי אשר הבדלת
ת בין טהורות בין טמאות מ
גבי צהמה וכי אחתוש צהמ
הא לאקושי אכילה לטומאה
כלומר הא ודאי דליכא לא
כילה לטומאה משום דשכי
רעים אחתקשו להרדי צהמי
אבל לענין לעשות אכילה כ

השארצים

[illegible]

הידי הוא משום דקאמר רב
א שני אלא לענין ו אכילת
אמתני קאי (א) אכל הנבלות
לא נמי הא דקאמר רב אכילת
עליהן בזכות קאי אמתני
מאטרפין זה עם זה ומתני
מייירי דהא קתני כל הנבלות
עם זו דהיינו במיתתן וכיון
הם מכלל דהא דקאמר רב
(הא) במיתתן ודברי מרסא

וַיֹּאמֶר לֵיהּ רַב יוֹסֵף
וַיֹּאמֶר לֵיהּ רַב יוֹסֵף

קרא ל"יקת דרב אמתני קאי
ז' אותו קדקוק ולא סבירא
אמתני' אלף שעמחא בעמחא
דקאמרא לעיל דקלסי' רבי
בבעדשה מומיני על השאה:
הוא שלם אפילו הוא פחות
הוא פחות מכעדה מטמאין
עור מטמאין משום דחשיבי:
בגוים. והשתא משמע דר'
רדאי במתאן קמיייר דקמי
זין אלף בזיות והיכי קלסי'
לזין כעדה דאוקיימנא לה
יחזק: אמר רבא במזבילין
טומאה כעדה שף אכילא
ז' ודלכלתם בהן ח' שריס'
ז' טומאה יותר מן האחרים
ז' קרא דמשמע דלכילא נמי
לזין אלף בזיות יז' לא קאי
ז' מוזבילין" קאמר ר' יוחנן
ומזבילין דבר הכבוד דמשי
נמי הואיל והקשרי רחמנא
המה טוורה לשריסי דכתיב
ימח נמי דלהכי אקשינאו
הכי קרא דקאמר ר' זבנלא
הטורה קרי לה מוזבילא
כילה אכל דמהה טומאה
מכיות עד דליכא כזילה:

אמר
 ויבא לטוואמא דהא צהמה
 כדקמתי האצבים אין להם
 (בר) חיות ומצמי מי מקיש
 י? זו צהמה לא מיירי קרא
 כיון דלא שייכא צהו הבדלה
 דווקא לכל תשקלו ופירוש
 שייך צהו הבדלה (ג) לך
 מואה (זו) ה' ביקשא דגראה
 צהמה נמי הוה לן למימר
 הקשו גמי רחמנא לצהמה
 המה בשך:

השראים
דים שלימין אע"פ שיש בהן פחות

ת מכוזת האוכלו והיכי קלסיה ר' יוד
דבר הכתוב. ולא תשקצו את נפשו
ככעשה: במובדלין קאמר. בהנך
האי דקאמר הכא דאין לוקין עליהן
כה בין מובדלת לשאינה מובדלת.

(א) נראה דל"ל והא היכא באברין דלית

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

ר' אַבְרָהָם בֶּרֶשֶׁת ד"ה וְהָאֵל
וְאֵל אֲבָל הַנְּנוּת וכו' אַבְרָם
תַּרְסִיס: (ב) ד"ה חֵלֶל רַב
סָתַף וכו' וְלֹא סָתַל כֵּן
לֹא רַב לֹאמַר: (ג) ד"ה
מִרְצָא וכו' דְּבִרְיָאָא וְדָאִי
בְּמוֹדֵדִין וּבִשְׂרָעִים
שְׁאִינוּ:

רבינו גרשום

[illegible]

נצרת עליו במחיהו: א"י
 יוסף לאביו חלומי
 בקצו ידלו חלומי
 דקדוקו שחלומי
 נחמיתו קל ש"ל
 דקדוקו דלא סבירא
 י"ר ז"ל אמתניא
 א שמתעב בעלמא קאמר
 דלמא: וקלסי
 מתיב: וקלסי
 ששמוע קאמר מתיב: להאי
 ר' יוחנן דהאי
 ר' חנני: אביבם
 קלם שפיר: לא כשהו
 שלם אפילו: יא כ
 חותו פחות כחית.
 נבילתו או אבר של
 יצור ממתאן שחושב
 פחות מכשעורין
 דר' יוסי: ר' חנני
 מחתיר ללך תוקש: ל
 ציצים כשחורו: שמוכלין
 הכא שחא שרשם שאן
 דקאמרין